

SAMANTHA YOUNGOVÁ

„Zamilovala som sa do muža,
ktorý miloval svoju kariéru
viac než mňa.“

SLÁVIK
V HRSTI

IKAR

SAMANTHA YOUNGOVÁ

SLÁVIK V HRSTI

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Samantha Young
AS DUST DANCES

Copyright © 2018 by Samantha Young
Translation © 2021 by Andrea Vargovčíková
Cover design © 2021 by Emil Křížka
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *As Dust Dances* (New American Library,
a division of Penguin Group, LLC, New York 2018)
preložila Andrea Vargovčíková.
Redigovala Katarína Vilhanová.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2021
ako svoju 1 765. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7879-0

Pod'akovanie

Človek väčšinou píše knihu sám, no na jej vydaní už pracuje celý tím. Preto musím poďakovať svojej úžasnej editorky Jennifer Sommersbyovej Youngovej, talentovanej, vtipnej dáme, ktorá na mňa vždy dohliada. Moja drahá, vďaka tebe som lepšia spisovateľka. Ďakujem.

Vďaka patrí aj Viviane Varonovej za to, že si prečítala príbeh Killiana a Skylar ako posledná a postarala sa o to, aby som ho poslala do sveta čo najvycibrenejši.

Do tohto deja som sa naozaj ponorila. Rozvíjala som príbeh o Skylar a nevnímala svet okolo seba. Za to, že som mohla stráviť tento výnimočný čas osamote, ďakujem svojej mame a otcovi, ktorí sa postarali o moje bábätka, kým ich mama sa na chvíľu utiahla do iného sveta. Všetkých vás ľúbim. Ďakujem za pochopenie!

Ďakujem aj svojej najlepšej kamarátke a výnimočnej osobnej asistentke Ashleen Walkerovej za to, že zvládla všetko do posledného detailu a stála pri mne. Ty si *moja* rocková hviezda.

Život spisovateľa sa napísaním knihy nekončí. Jeho práca presahuje slová na papieri a zahŕňa aj marketing, reklamu, grafický dizajn, spravovanie účtov na sociálnych sieťach a mnoho iného. Spolupracuje s ľuďmi, ktorí sa v tom všetkom vyznajú.

Ďakujem publicistke K. P. Simmonovej z InkSlinger PR. Uľahčila si mi život! Ďakujem za všetko, čo pre mňa so svojím tímom robíš!

A ďakujem všetkým blogerom, používateľom Instagramu a milovníkom kníh, ktorí píšu o mojich knihách. Veľmi si vás cením! Obrovské ďakujem patrí aj všetkým fantastickým čitateľom v mojej súkromnej skupine na Facebooku s názvom *Sam's Clan McBookish*. Vďaka vám sa usmievam každý deň!

Ďakujem aj tebe, Hang Lee. Spod tvojich rúk vychádzajú nádherné umelecké diela a obálka tejto knihy je toho dôkazom. Patrí k mojím najobľúbenejším. Nedokážem sa na ňu vynadívať. Dokonale sa hodí ku Skylar.

A ďakujem aj tebe, Christine z Type A Formatting, za to, že táto kniha vyzerá štýlovo a príťažlivo.

Ako vždy, nezabudnem sa poďakovať ani svojej agentke Laure Abramovej. Vďaka nej si môžu prečítať moje slová čitatelia po celom svete. Som ti za to veľmi vďačná.

A nakoniec, najväčšie ďakujem patrí tebe, čitateľ môj.

Prvá kapitola

Glasgow, Škótsko

Tóny mojej gitary sa niesli do diaľky a obklopovali ma ako povedomá bublina v meste, ktoré mi ešte vždy pripadalo cudzie. Na Buchanan Street vládol zamračený deň. Sivé oblaky zaodeli svetlé budovy do striebornej farby a tlmili odvážne červené odtiene okolitých budov, dotvárajúcich identitu Glasgowa. Rozložila som sa na hlavnej nákupnej tepne prechádzajúcej stredom mesta, dostatočne ďaleko od vchodu do obchodu, aby som neobťažovala personál, no nie až tak ďaleko, aby ma míňal prúd zákazníkov. Hrala som na svojej milovanej gitare značky Taylor a spievala. Na rozdiel od iných pouličných spevákov, s ktorými sme si navzájom konkurovali, som nemala k dispozícii zosilňovač ani mikrofón. Musela som si vystačiť iba so svojím hlasom a s hrou na gitare, ktorými som mala pritiahnúť pozornosť ľudí.

Spievanie v uliciach Glasgowa ma nikdy neotravovalo. Vlastne iba vtedy sa mi toto mesto nezdalo také vzdialené, iba vtedy som si nepripadala ako cudzinka. Cítila som sa ako súčasť mesta, ktoré žije hudbou. Ak by sa dal červený pieskovec, z ktorého bola vystavaná väčšina budov, chápať ako pokožka Glasgowa, potom hudba predstavovala tlkot jeho srdca. Ešte som sa nezmierila s tým, že život ma vrhol do prachu, a predsa vo mne tlela radosť, že som súčasťou rytmu duše Glasgowa.

Niekedy, zvlášť keď som sa v návale optimizmu rozhodla preladiť na nejakú známu popovú alebo tanečnú pieseň, som sa dala vtiahnuť do davu. Zvyčajne sa to stávalo v sobotu, ako dnes, keď ľudia iba nakupovali a neponáhľali sa cez obedňajšiu prestávku späť do práce.

Väčšinou však ľudia len prechádzali okolo mňa alebo mi hodili nejaké drobné do puzdra gitary a svižne kráčali ďalej. Niektorých som dokonca už aj poznala. Drobné mi hádzali pravidelne, akoby zo zvyku. Niežeby mi to prekážalo. Na rozdiel od pouličných muzikantov s luxusnými zosilňovačmi ja som potrebovala peniaze ako soľ. Nešlo mi o to, aby ma moja najlepšia kamarátka nakrúcala na mobil a potom zverejnila moje vystúpenie na mojom kanáli na Youtube.

Nechcela som byť tá hudobníčka, ktorú „objavili“ v uliciach Glasgowa.

Hrala som, aby som si mala za čo kúpiť večeru. Ak som mala zvlášť dobrý deň, tak aj preto, aby som sa mohla ísť do miestnej plavárne osprchovať a umyť si vlasy. Keď som nezarobila veľa, ostávalo mi len to, čo miestni bezdomovci volali „sprcha trampov“. Vyzliecť sa v stane a čo najlepšie sa vydrhnúť vlhčenými obrúskami na detské zadočky.

Zadávala som sa na puzdro a ďakovala Bohu. Dnes mi zrejme vydá aj na sprchu.

Vďačne som kývla dvom tínedžerkám, ktoré mi doň hodili mince, a ďalej spievala melancholickú pieseň, ktorú som zvolila vzhľadom na počasie. *Someone Like You* od Adele. Jej tóny zakaždým pritiahli publikum. Vytiahla som ju z talóna vždy, keď som nutne potrebovala hotovosť. Na piesne od Adele mám dostatočný hlasový rozsah, no ten môže mať hocikto, a predsa sa nemusí vedieť predať. Človek sa musí vcítiť do textu a spievať tak, akoby ho napísal on sám. To je oveľa ľahšie, ak ju naozaj napísal. Keďže som dlho spievala vlastné piesne, zvládala som to ľavou zadnou.

Vystupovanie na ulici je iné ako na pódiu. Ľudia nestoja o neznáme piesne. Pred rokmi by to bol pre mňa problém. Sotva som sa dokázala prevteliť do niekoho iného. A už vôbec nie vcítiť sa doňho.

Zato teraz... smutné piesne som spievala tak, akoby sa mi naozaj lámalo srdce. Pohľadom som prechádzala po tvárach v nevelkom dave, ktorý ma obklopil. Na nejednej z nich sa zaleskli slzy. Páčilo sa mi, že dokážem ľudí dojať. No už nie dôvod.

Slová o uháňajúcom čase a o tom, že naše životy už patria včerajšku, mi rezonovali hlboko v duši. Na slove „životy“ sa mi úmyselne zlomil hlas a v tej chvíli som v dave rozoznala povedomú tvár.

Nevšímala som si zimomriavky, čo mi behali po chrbte. Dívala som sa iba naňho, spievala mu, pohľadom mu hovorila, že na jeho prítomnosť kašlem. Nezľakla som sa ho. Ne-nahnal mi hrôzu. Nevedel vari, že v týchto dňoch mnou nič neotrasie?

Toho muža som nepoznala. Ani jeho meno. Nevedela som o ňom nič, iba to, že v jeho prítomnosti všetky postavy naokolo vybledli. Bol vysoký, odhadom stoosemdesiat centimetrov, atletickej postavy. Nerozoznala som farbu jeho očí, lebo sa ku mne nikdy nepriblížil. Z diaľky sa javili tmavé a prenikavé. Vyžarovala z neho akási tvrdosť, odstup, ktorý nekorešpondoval s jeho očividným záujmom o moje vystúpenie. Dnes stál obďaleč, ruky vo vreckách džínsov, hlava mierne naklonená, zaujatý, no rezervovaný výraz.

Pri slovách o hľadaní „niekoho ako ty“ som uprela pohľad spod okraja klobúka na tmavnúcu oblohu. Moje tóny navodzovali rovnakú trúchlivú náladu ako ťažké mraky. Po zabrnkaní posledného fis molu, ktorý ostal visieť vo vzduchu, som sklonila hlavu a nechala znieť potlesk.

Nedopriala som si však dlhú prestávku, vzápätí som spustila svoju pieseň. Hoci väčšina ľudí chce počúvať známe pies-

ne, aspoň raz za čas som musela zahrať aj vlastnú pieseň, ako speváčka a textárka som nedokázala nespievať to, čo vyviera priamo z môjho vnútra. Navyše, v posledných týždňoch som si všimla, že neznámy muž sa porúčal až vtedy, keď som zaspievala jednu z vlastných piesní.

Čudné, ale bolo to tak.

Takmer každý, kto si vypočul pieseň od Adele, sa zdržal aj počas nasledujúcej energetickej piesne s melancholickým textom. Keď som skončila, zopár z nich ku mne podišlo a hodilo mi drobné, niektorí ma pochválili, dokonca poďakovali. S ťažkým srdcom som sa dívala za tými, ktorí ma ani symbolicky neocenili, a tak som sa nimi nezaoberala a venovala úsmevy tým, ktorí boli takí milí, že mi dali peniaze.

Dnes mi vystačia na jedlo, sprchu a dokonca aj na samoobslužnú práčovňu.

Keby ma niekto požiadal o radu, ako to na ulici vydržať, povedala by som mu, že dôležité je mať čisté a suché nohy. Meniť si ponožky každý deň. Dvadsať minút pešej chôdze od môjho stanu bola práčovňa a desať minút to trvalo do plavárne. Mala som si kde oprat' a usušiť šaty a mať tak čisté ponožky.

Vďačne som sa usmievala a ďakovala s falošným anglickým prízvukom. Skúšala som napodobniť aj škótsky prízvuk, no vždy to vyznelo skôr írsky s náznakom austrálskeho akcentu. Bežný juhoanglický prízvuk som však ovládala, preto som si ho zvolila. A prečo mi na tom tak záležalo? Nuž, nechcela som, aby ma niekto spoznal. Keby si ľudia spojili moju tvár s mojím hlasom, navyše s americkým prízvukom, iba čo by sa všetko skomplikovalo.

Diváci sa pomaly rozchádzali a ja som sa rozhodla nadnesť to zabaliť. Boli síce iba tri hodiny popoludní, no zúfalo som túžila po sprche. Navyše, hrozilo, že visiace mraky sa čoskoro roztrhnú a zalejú mesto. Cesta do plavárne trvala odtiaľto

takmer hodinu. Strkala som si peniaze do vrecka a rozmýšľala, či by bolo nerozumné utraťiť časť z nich na autobus. Keby som zmokla, mohla by som prechladnúť a čo by som potom robila?

Zadávala som sa na oblohu. Jeden mrak sa už-už roztrhne a spustí spŕšku kvapiek.

Veru, pôjdem autobusom.

Vycítila som na sebe niečí pohľad. Zdvihla som zrak. Nemýlila som sa. Ten muž tam ešte vždy stál a s prekriženými rukami ma sledoval. Zachmúrila som sa.

Začal sem chodiť a pozorovať ma asi pred mesiacom. Odvtedy sa tu zjavoval každú sobotu a z diaľky ma sledoval. Nehľadala som za tým fyzickú príťažlivosť, v týchto dňoch som rozhodne nevyzerala najlepšie. No mohol ho zaujať môj hlas a to ma desilo. Hrať na ulici bolo riskantné, stačilo, aby ma jediný človek spoznal podľa hlasu.

Preto som ho kamuflovala falošným prízvukom.

Všimol si to?

Odpál, vyslala som mu v duchu odkaz.

Vybral sa ku mne. Vkladala som gitaru do puzdra a stúpala. Toto sa ešte nestalo.

Zastal neďaleko mňa a ja som sa vystrela. So svojimi šesťdesiatimi siedmimi centimetrami som nebola najmenšia, ale ani vysoká. No bolo to lepšie ako hrbíť sa, zatiaľ čo sa tento neznámy nado mnou týči.

Vyzývavo som sa naňho pozrela.

Zachoval kamenný výraz.

Preto ma prekvapilo, keď bez úvodu spustil: „Vieš spievať a vieš písať.“

Zamračila som sa a mierne naklonila hlavu. Skúmavo mi hľadel do tváre. Napokon som odvetila: „Viem.“

Stisol pery. Mal to byť úsmev? „Dovoľ mi kúpiť ti kávu.“

Skrsl vo mne podozrenie.

Hoci som sa usilovala byť čistá, aury človeka, ktorý pre-spáva na ulici, som sa nezbavila. Všade som chodila s veľkým batohom s malým stanom. Sprchovala som sa raz za týždeň, a keď sa to nedalo, aspoň som si nastriekala na vlasy lacný suchý šampón, ktorým som šetrila. Dbala som na to, aby som mala tých zopár tričiek a dvoje džínsov čo najčistejšie. No špi-ny za nechťami sa nie a nie zbaviť a z očí som nedokázala vymyť dôkazy neúprosnej reality.

Bola som bezdomovkyňa a väčšina ľudí to aj vycítila. To znamenalo, že som sa nevyhla ani mužom, ktorí mi predostie-rali sexuálne návrhy ako obvyčajnej prostitútky.

„Prečo?“ vyštekla som. Nepozdával sa mi rovnako ako mu-ži, ktorí sa nazdávali, že ma ľahko využijú.

Posmešne sa na mňa pozrel. „Nejde mi o sex. Chcem sa s tebou len porozprávať. O hudbe.“

„Prečo?“

„Dovoľ mi vziať ťa na kávu a vysvetlím ti to.“

„Kávu nepijem.“

Zamračil sa a premeral si ma od hlavy po päty načisto asexuálnym a urážlivo pohŕdavým pohľadom. Znova sa mi zadíval do očí. „Tak si ušetri peniaze a dovoľ mi kúpiť ti jedlo, čo povieš?“

„Hneď teraz?“

„Hneď teraz.“

Zvažovala som jeho ponuku, znela naozaj lákavo. Bol biely deň, stáli sme na Buchanan Street. Aj keby mal so mnou nekalé úmysly, tu by si nemohol nič dovoliť. Pozrela som sa doľava na ulicu. Červeno-biely pásikavý znak reštaurácie TGI Fridays ma vábil ako ostrieľaný zvodca.

No váhala som. Čo má za lubom? Odhalil moje tajomstvo? Sklonila som hlavu a skryla si tvár pod strieškou klobúka. „Nájdite si inú zábavu. Nie, ďakujem.“ Prešla som okolo neho, ani som sa naňho nepozrela.

Nezavolať za mnou. Čím viac som sa od neho vzdala, tým viac zo mňa opadávalo napätie. Uvoľnene som spustila plecia.

Buchanan Street sa začínala na severe na kopci pri Glasgow Royal Concert Hall. Potom sa mierne zvažovala a asi v polovici vyrovnávala. Hrala som na jej rovnom úseku, preto som sa už o necelých päť minút ocitla na autobusovej zastávke na rušnej Argyle Street. Stačilo päť minút, aby mi ten chlapík vyšumel z hlavy. Vo svojom novom živote som nemala čas na triviálnosti. A presne o to išlo. Starala som sa iba o základné veci. Neskutočne ma to oslobodzovalo.

„Speváčka!“ ozvalo sa, len čo som dorazila na zastávku.

Moju pozornosť pritiahli dvaja bezdomovci zababušení v spacákoch pred vchodom do pasáže Argyle Street Arcade. Obchodnej pasáže, nie zábavnej.

Keďže môj autobus ešte neprišiel, prešla som k Hamovi a Mandy. Spoznala som ich krátko po príchode do Glasgowa, keď som nemala dosť hotovosti na to, aby som si zaplatila nocľah v hosteli. V lacnom stane, ktorý som si kúpila, som prespávala asi týždeň, keď ku mne pristúpili počas môjho hudobného vystúpenia na ulici.

„Ahoj,“ pozdravila som ich. Pri tejto dvojici ma od súcitu pichlo v hrudi. Zvláštne, mala som pocit, že nás nič nespája, azda okrem toho, že nemáme domov. Nedokázala som si predstaviť, že aj ja vyzerám tak bezprizorne ako oni.

„Ako sa máš, Speváčka?“ uškrnula sa na mňa Mandy. Odhalila špinavé, zahnívajúcce zuby, no pri pohľade na ne som sa už nemykla. Ja som si kupovala novú zubnú kefku každých šesť týždňov. Obyčajnú, nie elektrickú, no bolo to lepšie než nič, a používala som aj dentálnu niť. Dbala som na to, aby som mala zdravé zuby a ďasná.

„Veď vieš, že má aj meno,“ prevrátil Ham oči.

Predstavila som sa im pod falošným menom Sarah.

„No Speváčka má bližšie k pravde,“ odporovala Mandy a významne sa na mňa usmiala.

Videla do mňa. Pochybovala som, že ma spoznala, no uhádla, že sa nevolám Sarah. Pri jej pohľade, ktorým mi prenikala pod kožu, som sa až zviňala. No aj tak som si ju obľúbila, nikdy ma nespovedala a neľahala zo mňa pravdu.

„Ach, nechaj ju tak,“ mávol Ham rukou. Ham, čo bola skratka jeho priezviska Hamilton, nebol prvý človek závislý od heroínu, ktorého som stretla. Rozhodne však patril k najtragickejším prípadom. Vysoký, šlachovitý, potetovaný, s nádhernými zelenými očami a tvárou, ktorá by bola neuveriteľne krásna, keby sa na nej neprejavili dôsledky narkománie. Teraz ju mal chudú, sivastú a zuby ešte v horšom stave než Mandy. Zažltnuté a pokazené, zlomený ľavý očný zub a pravý rezák mu celkom chýbal. Svoj príbeh mi porozprávali už pri zoznámení.

Mandy utiekla z domu, kde vládla zlá atmosféra. Priateľ jej mamy ju pravidelne sexuálne zneužíval a jej žiarlivá matka ju za to bila, akoby to bola jej chyba. Až sa mi dvíhal žalúdok, keď som počúvala Mandino nenútené rozprávanie. Akoby už otupela. Tomu som rozumela.

Mandy žila na ulici a predávala svoje telo. Postupne začala trpieť záchvatmi úzkosti a depresiou a od samovraždy ju delil možno jeden hrozný sexuálny zážitok. Vtedy stretla Hama. Mandy nebola tunajšia a Ham pochádzal z Ibroxu, ani nie pätnásť minút od centra mesta. Heroín začal brať v pätnásť a pre svoju závislosť prišiel o rodinu, väčšinu priateľov aj o prácu.

Mandy jeho závislosť neprekážala. To mi aspoň tvrdila. Súcitila som s nimi nielen pre to, čo zažili, a pre život na ulici, ale aj preto, lebo Ham zrejme Mandy miloval. No raz, keď sa Ham vzdialil za iným bezdomovcom, mi Mandy povedala, že je s ním len preto, lebo ju chráni pred inými mužmi a nepre-

káza mu, keď má zlý deň a jej neliečená úzkosť udrie v plnej sile. *Nemáš ho rada?* spýtala som sa jej. *Iba ako kamaráta*, odpovedala. Za ochranu mu však ponúkala viac ako kamarátstvo a mne to vháňalo slzy do očí, lebo takto sa vlastne stále predávala... ibaže iným spôsobom.

„Čo sa deje?“ opýtala som sa, hoci som s nimi nechcela pobudnúť pridlho. Stelesňovali drsnú, chladnú realitu, ktorá sa mi nepáčila.

Skôr ako odpovedali, dopadla na zem prvá dažďová kvapka.

„Kurvafix,“ zahromžil Ham a uprel zrak nahor. „Ja som to vedel.“

„Nájdete si nejaký úkryt?“

„Je to len pár kvapiek. Konečne sprcha,“ zasmiala sa Mandy.

„Kam pôjdeš ty?“ zaujímal sa Ham.

Mykla som plecami. Nikomu som nehovorila, kde stanujem. „Umyť sa, najesť.“

Mandy sa na mňa náhle zamračila. „Stále si sama? Zabudla si, čo som ti povedala, Spevákka? Potrebuješ muža. Alebo si najdi aspoň ženu.“

Ham sa na mňa ustarostene pozrel. „Alebo ostaň s nami. Ochránime ťa.“

Nemyslel tým nič sexuálne, no aj tak ma striaslo. Obaja ma presviedčali, že sa vystavujem riziku napadnutia, lebo som sama. Pohybovala som sa po tomto meste niekoľko mesiacov a vídala bezdomovcov zväčša v pároch alebo v skupinkách.

Bola som však chytřejšia než oni dvaja dokopy. Spávala som tam, kam sa nikto neodvážil ísť, ďaleko od centra mesta. Nik sa nemusel starať o moje bezpečie.

„Vyzerám síce, že ma zlomí aj závan vetra, no to je len maska. Hocikoho raz-dva nakopem do zadku,“ odvetila som a odstúpila. „Dokážem sa o seba postarať. Naozaj.“

„Raz sa ocitneš v problémoch, Spevákka!“ zavolala Mandy za mnou. Z jej prorockých slov mi prebehol mráz po chrbte.

Nebud' hlúpa, napomenula som sa v duchu a striasla zo seba ten pocit. Zvládnem to.

Neborila som sa s ich problémami. Napriek svojmu veku som mala dosť rozumu aj dosť skúseností, z ktorých som mohla čerpať.

Takýto bol teraz môj život. Takto sa mi to páčilo. Zaujímali ma iba dôležité, základné a nevyhnutné veci, na všetko ostatné som kašľala. Budem sa naďalej riadiť hlasom rozumu, aspoň dovtedy, kým nebudem musieť myslieť na to, kto som.

Druhá kapitola

Cesta autobusom trvala sotva štvrt hodiny. Vystúpila som na zastávke päť minút peši od plavárne. Vždy som zamierila sem, lebo sa nachádzala neďaleko práčovne, kam som chodievala, a iba o čosi ďalej od miesta, kde som prespávala.

Každú sobotu sedelo na recepcii to isté pekné dievča, ktoré mi láskavo podržalo gitaru, kým som zaplatila za vstupenku. Vždy mi ju podávalo so smutným úsmevom, ktorý prezrádzal, že vie, prečo sem chodím. No aj tak ma vpustilo dnu.

Jej milota ma vždy trochu pichla a oslabila moju hrdosť. Cestou do dámskej šatne som si pripomenula, že na hrdosť teraz niet času. Na dlaždiciach boli mláčky vody, vykachličkované steny orosila skondenzovaná para a vo vzduchu sa vznášala upokojujúca vôňa chlóru. Podišla som k väčšej skrinke, vytiahla lacný šampón a kondicionér, holiaci krém a žiletku, osušku a telový gél. Opatrne som do nej vložila batoh, aby som nezničila stan, a vyzliekla sa do spodnej bielizne.

Ako tínedžerka som svoje telo nikdy nevnímala. Zaoblila som sa iba mierne, nosila som veľkosť tridsaťštyri a mojou hmotnosťou sa nikto nezaoberal, preto som ju nebrala do úvahy ani ja. Nezapadala som medzi populárne decká, no mala som svoju hudobnú skupinu a okruh kamarátov. Sústredili sme sa predovšetkým na honbu za úspechom, a tak

sme sa nestarali o to, čo riešili naši vrstovníci. Svojím vzhľadom som si prestala byť istá až vtedy, keď sa našej skupine začalo dariť.

Vždy keď sme uverejnili fotku na Instagrame, ľudia mali potrebu komentovať môj výzor. Pribrala som? Som tehotná? Kto ma nabúchal? Čo keby som si dala urobiť silikóny? Aká by som len bola roztomilá, keby som mala krajší nos.

Nie všetky komentáre boli negatívne. Väčšina skôr pozitívna. Niektoré obsahovali sexuálne narážky a boli útočné. No ako ľahko sa človek zameral práve na tých negatívnych idiotov! Dotkli sa ma, hoci predtým som sa svojím výzorom nikdy netrápila. Zároveň ma deprimovalo, že negatívne komentáre pribúdali po tom, čo v nejakom bulvárnom plátku vyšla informácia, že chodím so zbožňovanou celebritou, lebo nás spolu nafotili. Stalo sa to niekoľkokrát. Ženy dokážu byť nevýslovné kruté, ak sú presvedčené, že si nezaslúžite muža, ktorého zbožňujú. Smutné, ale pravdivé.

Teraz som nič také neriešila. Nemusela som.

Uvedomovala som si, že som priveľmi chudá, no aj keby ma teraz niekto pozoroval, ako kráčam cez šatňu v obnosenej spodnej bielizni s lacnou kozmetikou pod pazuchou, nevnímala by som to. Nezáležalo mi na tom.

Našťastie som našla voľnú sprchu a vošla do nej, na vlasy neznámej ženy upchávajúce odtok som nedbala. Zatiahla som za sebou mokrý záves, aby som mala súkromie. Vyzliekla som sa, zabalila bielizeň do osušky a vyložila ju pred sprchu ako vždy, v nádeji, že sa tu nepotuluje pažravý potkan a neukradne mi ju.

Zavrela som oči a užívala si horúcu vodu. Po dňoch bez sprchy to bola čistá blaženosť. Kedysi som považovala sprchu za samozrejmosť. Teraz som si ju nemohla dopriať pravidelne – mala som šťastie, ak sa mi podarilo zarobiť dosť peňazí na jednu za týždeň. Bola to čistá radosť, i keď som ju

nemohla vychutnávať dlho, pretože vonku vždy čakal niekto ďalší.

Vydrhla som sa. Telo. Vlasy. Potom som sa oholila. Mandy mi radila, aby som sa s depiláciou neobťažovala. Chlpy na nohách v zime zahrejú. Spávala som vonku od konca apríla a v noci sa vždy citeľne ochladilo. Noci počas škótskeho leta bývajú studené, no dalo sa to zvládnuť. Teraz bol september. O pár týždňov klesnú nočné teploty na hranicu únosnosti, no zatiaľ som sa tým nechcela trápiť.

Ani tým, že onedlho sa mi skončí platnosť návštevných víz.

Od nepokoja mi stiahlo žalúdok. Budem sa tým zaoberať, keď na to príde čas. V terajšom živote som všetko riešila v daný deň. Bolo to ľahké. Jednoduché.

Po sprche som sa znova cítila ako človek. Vystrčila som ruku zo sprchy a nahmatala osušku. Zabalila som sa do nej a vyšla von, nevšimala som si namrzený pohľad ženy, ktorá už čakala na sprchu. Zamkla som sa vo vedľajšej kabínke, aby som sa mohla v súkromí utrieť.

V spodnej bielizni som vyšla z kabínky a pobrala sa ku skrinke. Obliekla som sa a vytiahla kefu na vlasy.

Sušila som si vlasy a vyhýbala sa pohľadu na seba do zrkadla, keď sa to stalo.

Cítila som na sebe prenikavý pohľad a už sa to nedalo ignorovať. V zrkadle som sa zahľadela na tinedžerku stojacu neďaleko mňa. Civela na mňa s otvorenými ústami, v očiach sa jej zračilo vzrušenie, ktoré som pridobre poznala. Premkol ma strach a rýchlo som odvrátila zrak. Zvýšila som intenzitu sušiča.

Keď som ho nakoniec vypla, dievča na mňa stále civelo.

Doriti.

Schmatla som veci a zvrtila sa na odchod. Rýchlo preč.

„Hej!“

Panebože.

Obzrela som sa a zachmúrila sa na ňu.

Zneistela. „Vyzeráte ako Skylar Finchová. Už vám to niekedy niekto povedal?“

S anglickým prízvukom som zaklamala: „A kto to je?“

Po mojej odpovedi, alebo pre môj prízvuk, ktovie, sa jej tvár prepadla. „No jasné...“ zašomrala. „To by bol zázrak, keby si šla Skylar Finchová zaplávať práve sem.“

Nereagovala som a prinútila sa nič necítiť. Teda... prinútila som sa *predstierať*, že nič necítim.

Sústredila som sa na ďalšiu zastávku. Práčovňa. Vložila som šaty do práčky a namiesto hypnotizovania otáčajúceho sa bubna som sa šla prejsť do miestneho pohostinstva a kúpila si večeru a dve fľaše vody. Stále pršalo, preto som rybu s hranolčekmi zjedla pod strieškou nad vchodom do práčovne. Pravdupovediac, veľmi to do mňa nešlo a polovicu som nakoniec vyhodila. Ryba s hranolčekmi je lacné a sýte jedlo, no po týždňoch takéhoto stravovania som mala pocit, že moje telo ho už začína odmietať.

Kým sa šaty sušili v sušičke, čas sa vliekol, no neprekážalo mi to. Bola som v teple a suchu. Boh však predsa len existuje, lebo len čo som zamierila na miesto, kde som prespávala, dážď ustal. Chvíľu trvalo, kým som si na tunajšie noci zvykla. V lete sa v tejto časti krajiny nezotmelo skôr ako pred jedenástou. V posledných týždňoch sa však noci predlžovali a obloha stmavla už pred pol ôsmou.

Kým som dorazila do cieľa – k veľkej bráne cintorína s visacou zámkom –, už padla noc. Na cintorín sa vstupovalo z rušnej hlavnej ulice. Cestu osvetľovali pouličné lampy aj reflektory prechádzajúcich áut.

Čakala som, kým sa cesta nevyprázdni, potom som stúpila na výčnelok tehlového stĺpa brány, chytila sa železných tyčí a opatrne preliezla, aby som sa nenapichla na ostré hroty plotu.